

Ny bok om de dramatiske april-dagene i 1940

- Vekker sterke minner

FORFATTER: Stein Arne Nistad har skrevet romanen «Seks dager i april».

PÅ BAKKAN: Skomakeren Andreas, kona hans Elisabeth og resten av familien som bodde på gården Bakkan er bokens hovedpersoner.

VIKTIG BIROLLE: Men også den tyske gæsten Karl, som overlever senkingen av jageren «Erich Köllner» spiller en rolle i handlingen.

Forfatteren Stein Arne Nistad levde så lenge med morens historie at han bare måtte skrive den ned.

JAN ERIK TEIGEN
jante@fremover.no

Det har han gjort, og resultatet er romanen «Seks dager i april» som lanseres på Nobels fredssenter i Oslo 12. mars.

Heftig historie

Kjernen i handlingen foregår på småbruket Bakkan som ligger i Pundsvik mellom Ballangen og Kjeldebotn. Her bor skomakeren Andreas, kona Elisabeth, deres sju barn og Anderas sin eldre søster. Som sine naboer lever de et enkelt og sparsommeligg liv når krigen bryter ut 9. april 1940.

De ser den tyske flåtestyrken som angriper og okkuperer Narvik 9. april, og de blir vitne til at en stor engelsk flåtestyrke dagen etter angriper tyskerne. Sjøslaget foregår nesten i fjæresteinene og like utenfor familiens hus. For barn og voksne blir dette dramatiske dager.

- Min mor Gunvor var 13 år da, og er en av jentene i familien jeg forteller historien til. I hele oppveksten elsket jeg å høre henne gjenfortelle den. Det er en heftig og interessant historie, og jeg har lenge tenkt at jeg ville gjenfortelle den. Nå har jeg endelig gjort det, forteller Stein Arne Nistad til Fremover.

En parallell historie

Men det er ikke bare familien på Bakkan sin historie som fortelles i boka. Etter at den tyske jageren «Erich Köllner» ble senket havnet levende og døde tyskere i ei vik like nedenfor huset til familien. En av de som overlevde var gæsten Karl. Han ble funnet i svært dårlig forfatning av skomakeren Andreas og tatt med hjem til hans hus hvor han oppholdt seg en kort tid før han ble hentet og internert. En tid senere fant Andreas lommeboka til Karl med papirer og bilder. Den ga forfatteren inspirasjon til å fortelle også den unge tyskerens historie - parallelt med familiens.

VEKKER MINNER: Berit Kirkerud er en av døtrene til Elisabeth og Andreas. Hun var bare 8 år da hun ble vitne til sjøslaget om Narvik 13. april 1940. - Det å lese boka vakte sterke minner. Det var som å være der igjen da ... forteller Berit. - Men i ettertid har jeg aldri vært plaget av det jeg opplevde, forteller Berit Kirkerud. FOTO: JAN ERIK TEIGEN

Vekker minner

Berit Kirkerud i Narvik er forfatterens tante, og var en av jentene i familien på Bakkan. Hun har aldri glemt det som skjedde disse dramatiske april-dagene for 75 år siden selv om hun bare var åtte år da det skjedde.

- Min nevø som har skrevet boka lot meg få lese gjennom manus før det gikk i trykken. Da jeg begynte å lese var det akkurat som om jeg ble satt tilbake i

tid til april-dagene i 1940. Alt det som skjedde kom veldig tett innpå meg. Til og med detaljer som skumsprøyten som slo over de engelske krigsskipene som fosset forbi oss kunne jeg huske, forteller Berit Kirkerud.

Visste mye på forhånd

- Selv om jeg var liten så hadde jeg fått med meg mye av det som skjedde i Tyskland med nazismen. En av naboene hadde radio, og mannfolkene i

nabolaget brukte å samles i pappa sitt skomakerverksted for å diskutere det som var i ferd med å skje i Europa. Og da tyskerne inntok Narvik 9. april, så kunne vi ungene se på det alvorlige draget i ansiktene til de voksne at noe alvorlig var i ferd med å skje, forteller Kirkerud.

For intenst til å bli redd

Under sjøslaget flyktet familien fra småbruket og fant et skjulested i et dalsøkk høyere opp.

Der hadde de bygget et skjulested. Berit Kirkerud forteller at kampene og bombardementet var så intenst at hun ikke rakk å tenke på om hun var redd.

- Jeg så aldri alle de døde soldatene som fløt i land i Jevika etter at «Erich Köllner» var senket. Men jeg så den tyske soldaten Karl da han var hjemme hos oss. Ikke har jeg vært plaget av det som skjedde i årene etter heller. Vi var en sterk familie, og jeg har min Gudstro.

